

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný neposkytl na její žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

ze dne 30. 4. 2018 (dále jen jako „žádost“) podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „InfZ“) požadované informace, ani o její žádosti nerozhodl, a proto navrhla, aby soud vydal rozsudek, kterým uloží žalovanému vydat do patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 30. 4. 2018 a uloží žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Dotyčnou žádostí žalobkyně požadovala poskytnutí 1. „stížnosti/í na nevhodné určení Ing. V. jako oprávněné úřední osoby ve věci šetření správního deliktu spočívajícího v protiprávním užívání objektu K. č. p. 227 k bydlení“ a dále 2. „poskytnutí vyrozumění stavebního úřadu o vyřízení této stížnosti“ (dále vše jen jako „informace“).

Žaloba

1. V žalobě žalobkyně uvedla, že dotyčnou žádostí požadovala u žalovaného dle InfZ výše uvedenou informaci. Dále žalobkyně uvedla, že dne 14. 5. 2018 obdržela od žalovaného přípis z téhož dne, č. j. 202/UPS/2018-4, označený jako „Sdělení o odložení žádosti“, který však vyžádané informace neobsahuje. Žalovaný v tomto přípisu uvedl, že žalovaný žalobkyni sděluje, že její žádost odložil podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ s tím, že věcně nevyřizuje a ani nevyřizoval žádnou výše uvedenou stížnost, a z tohoto důvodu stížností ani nedisponuje. Proti postupu žalovaného podala žalobkyně dne 14. 5. 2018 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ (dále jen jako „stížnost dle InfZ“), ve které uvedla, že předmětem její žádosti je stížnost na nevhodné určení Ing. V. jako oprávněné úřední osoby ve věci šetření správního deliktu spočívajícího v protiprávním užívání objektu „X“ č. p. „X“ k bydlení s tím, že příslušným k šetření takových deliktů je stavební úřad Vejprty. Stížnost na nevhodné určení Ing. V. tak dle žalobkyně vyřizoval (měl vyřizovat) stavební úřad Vejprty dle § 175 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný je jako nadřízený správní orgán příslušný jednak přeshetřovat způsob vyřízení stížnosti stavebním úřadem (§ 175 odst. 7 správního řádu) a jednak přijímat případná opatření proti nečinnosti stavebního úřadu (§ 80 správního řádu), vyžádané informace se proto svým vymezením k působnosti žalovaného jako povinného subjektu dle žalobkyně vztahují. Dále žalobkyně uvedla, že dne 18. 6. 2018 bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15. 6. 2018, č. j. MMR-27121/2018-83/1656, kterým byl postup žalovaného potvrzen podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ. Žaloba žalobkyně na Ministerstvo pro místní rozvoj byla soudem s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017–40, odmítnuta jako nepřipustná. Dle žalobkyně žalovaný žádost žalobkyně meritorně nevyřídil, ačkoli se žádost vztahuje k jeho působnosti, žalovaný je tak nečinný. Dle žaloby tak došlo ke zkrácení žalobkyně na jejím veřejném subjektivním právu na informace nečinností žalovaného, když žalovaný je dle § 2 odst. 1 InfZ jakožto orgán územního samosprávného celku povinným subjektem podle InfZ. Žalobkyně dle žaloby vyčerpala prostředky k ochraně před nečinností, když podala neúspěšně stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Dle žaloby se tak musí žalobkyně domáhat ochrany před nečinností při vyřizování vlastní žádosti o poskytování informací dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ans 15/2009-56.

Vyjádření žalovaného k žalobě

2. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žaloba je podle něj nedůvodná. Žalovaný uvedl, že přípisem ze dne 14. 5. 2018, č. j. 202/UPS/2018-4, žádost o informace vyřídil dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, když žádost žalobkyně odložil s tím, že na základě stížnosti žalobkyně dle InfZ Ministerstvo pro místní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozvoj postup žalovaného rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018 potvrdilo. Žalovaný uvedl, že je sice příslušný prošetřovat způsob vyřízení žádosti dle § 175 odst. 7 správního řádu či přijímat opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, to se však k žádosti o informace nevztahuje. Stížnost v dané věci se týkala nemovitosti v k. ú. „X“, tedy v územní působnosti Městského úřadu Vejprty. V působnosti tohoto úřadu pak bylo určení oprávněné úřední osoby k prošetření dané věci a vyřízení stížnosti na postup stavebního úřadu. Tyto úkony tak nebyly v působnosti žalovaného s tím, že předmětem žádosti o informace nebylo přešetření způsobu vyřízení žádosti, ani případná nečinnost městského úřadu. Byl to pak právě městský úřad, který byl příslušným správním orgánem k vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 4 správního řádu. Dle žalovaného tak žalovaný nebyl při vyřízení žádosti o informace nečinný, když žádost o poskytnutí informace s odůvodněním odložil. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Replika žalobkyně

3. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zrekapitulovala skutečnosti uvedené v žalobě a znovu zdůraznila, že předmětem její žádosti je poskytnutí informací o stížnosti na nevhodné určení Ing. V. jako oprávněné úřední osoby ve věci šetření správního deliktu spočívajícího v protiprávním užívání objektu „X“ č. p. „X“ k bydlení s tím, že stížnost měl vyřizovat Městský úřad Vejprty, žalovaný je jako nadřízený správní orgán příslušný jednak přešetřovat způsob vyřízení stížnosti stavebním úřadem a jednak přijímat případná opatření proti nečinnosti stavebního úřadu, vyžádané informace se tak k působnosti žalovaného vztahují. Dále žalobkyně uvedla, že předmětem její žádosti bylo poskytnutí informací o stížnosti na nevhodné chování s tím, že žalobkyně neomezovala svou žádost tím, jak žalovaný tyto informace nabyt, tj. při plnění jiných úkolů v rámci své působnosti. Žalovaný tak zůstává s vyřízením žádosti o informace nečinný.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.
5. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
6. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

7. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že *potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.* Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivce se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či řádnému odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobkyně se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.
8. Soud k otázce pasivní legitimace dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: *„Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. Soud např. nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.“*
9. Z uvedeného plyne, že žalobkyně vyčerpala prostředky proti nečinnosti žalovaného, jimiž byla stížnost dle InfZ, avšak jejich užití nevedlo dle žalobkyně k vyřízení žádosti, neboť žalovaný žádost o informaci řádně nevyřídil, ani nerozhodl o odmítnutí žádosti o informace. V takovém případě má žalobkyně možnost obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu, tj. žalovaného, aby mu bylo uloženo o žádosti rozhodnout, což žalobkyně učinila, když odložení žádosti o informace je podle ní nedůvodné. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
10. Po vyhodnocení skutkového a právního stavu však dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 30. 4. 2018 podala žalovanému žádost o informace dle InfZ (žalovanému byla elektronicky doručena téhož dne a zaevidována pod JID 73101/2018/KUUK), ve které požádala o poskytnutí stížnosti na nevhodné určení oprávněné úřední osoby a vyrozumění o vyřízení této stížnosti tak, jak je uvedeno v žalobě a nastíněno výše. Dle obsahu žádosti o informace a spisu se žádost o informace i v ní uvedená stížnost týkala věci šetření správního deliktu spočívajícího v údajném protiprávním užívání „objektu „X“ č. p. „X““ k bydlení, který se nachází ve správním obvodu Městského úřadu Vejprty. Žalovaný sdělením ze dne 14. 5. 2018, č. j. 202/UPS/2018-4, zaslaným právnímu zástupci žalobkyně, sdělil, že žalovaný uvedenou stížnost nevyřizoval, a požadované informace se tak nevztahují k jeho působnosti, proto žádost dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odkládá. Dále v odůvodnění tohoto sdělení uvedl, že žádnou stížnost dle žádosti o informace nevyřizuje a nevyřizoval, samotnou stížností nedisponuje a nedisponuje ani vyrozuměním stavebního úřadu (míněn stavební úřad Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vejprty – pozn. soudu) o vyřízení takové stížnosti. Požadované informace se tak dle odůvodnění nevztahují k působnosti žalovaného. Žalobkyně následně podala dne 14. 5. 2018 stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, ve které uvedla, že žalovaný jako nadřízený orgán je oprávněn prošetřovat způsob vyřízení stížnosti stavebním úřadem či přijímat opatření proti nečinnosti takového úřadu. Informace se tak k působnosti žalovaného podle žalobkyně vztahují.

12. Z rozhodnutí nadřízeného orgánu, tj. Ministerstva pro místní rozvoj, ze dne 15. 6. 2018, č. j. MMR-27121/2018-83/1656, plyne, že o této stížnosti žalobkyně dle InfZ rozhodl tak, že postup žalovaného dle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že předmětem požadované informace byla stížnost na postup správního orgánu ve věci určení oprávněné úřední osoby k šetření údajně spáchaného správního deliktu dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) v souvislosti s užíváním objektu „X“ č. p. „X“ s tím, že příslušnost k prošetření skutečností uvedených ve stížnosti je upravena v ustanovení § 175 odst. 4 správního řádu. V působnosti Městského úřadu Vejprty, tedy nikoliv v působnosti žalovaného, tak bylo nejen určení oprávněné úřední osoby, ale také vyřízení stížnosti na postup městského úřadu. Nečinnost městského úřadu jako stavebního úřadu pak nebyla předmětem žádosti o poskytnutí informace. Protože žalovaný jako povinný subjekt žádost o informaci posoudil a odložil s odůvodněním, že se nevztahuje k jeho působnosti, a toto sdělil žalobkyni, postupoval dle § 14 odst. 5 InfZ. Ministerstvo pro místní rozvoj tak postup žalovaného jako správný potvrdilo. Ze spisu dále plyne, že žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj žalobu, která však byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2019, č. j. 6 A 99/2018-52, odmítnuta s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40.
13. Předmětem přezkumu soudem je tak v dané věci to, zda žalovaný má povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně o informace ze dne 30. 4. 2018, neboť dle žalobkyně žalovaný dosud o žádosti věcně nerozhodl, tj. informaci neposkytl, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti tak žalobkyně brojí proti způsobu, jakým byla žalovaným vyřízena její žádost o poskytnutí informace dle InfZ.
14. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaný žádost o informace vyřídil sdělením o odložení žádosti ze dne 14. 5. 2018, či zda je nadále s jejím vyřízením nečinný.
15. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ platí, že v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, povinný subjekt žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
16. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
17. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
18. Podle § 16a odst. 1 InfZ pak platí, že stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, dále b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

19. Dle § 80 odst. 1 správního řádu platí, že nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.
20. Dle § 175 odst. 1, 4 správního řádu platí, že dotčené osoby mají právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Stížnost se podle tohoto zákona podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento správní orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci.
21. Dle § 175 odst. 7 správního řádu platí, že má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přeshetřil způsob vyřízení stížnosti.
22. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
23. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
24. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
25. Žádostí o informace ze dne 30. 4. 2018 se žalobkyně domáhala poskytnutí informace, a to stížnosti, resp. stížností, na nevhodné určení Ing. V. jako oprávněné úřední osoby ve věci šetření správního deliktu spočívajícího v protiprávním užívání objektu „X“ č. p. „X“ k bydlení, a dále i poskytnutí vyrozumění o vyřízení stížnosti.
26. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že žaloba není důvodná, když žalovaný na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu, tj. k datu vydání tohoto rozsudku, není s vyřízením žádosti o informace nečinný.
27. Soud konstatuje, že dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ platí, že v případě, že požadované informace se nevztahují k působnosti povinného subjektu, povinný subjekt, tj. v dané věci žalovaný, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli. Pokud žalobkyně v žádosti o informace požadovala poskytnutí samotné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stížnosti na nevhodné určení oprávněné úřední osoby a dokument o vyřízení této stížnosti, je nutné se zabývat otázkou, zda takové požadované informace se vztahují k působnosti žalovaného. Ve věci není mezi účastníky sporu o tom, že stížnost se týkala údajného nevhodného určení oprávněné úřední osoby (Ing. V.), tj. úřední osoby Městského úřadu Vejprty jako stavebního úřadu. Dále není sporu o tom, že oprávněná úřední osoba byla určena pro šetření údajného správního deliktu dle stavebního zákona (údajné protiprávní užívání věci nemovité, tj. objektu „X“ č. p. „X“, která se nachází v obvodu působnosti Městského úřadu Vejprty). Sama žalobkyně uvedla, že uvedenou stížnost měl vyřizovat stavební úřad Vejprty, což dle soudu plyne i z ustanovení § 175 odst. 1 a odst. 4 správního řádu, když taková stížnost se podle tohoto ustanovení podává u toho správního orgánu, který vede řízení, tj. v dané věci u správního orgánu, který jako stavební úřad měl šetřit údajný delikt dle stavebního zákona, tedy Městského úřadu Vejprty. Nebylo tedy v působnosti žalovaného vyřizovat takovou stížnost, což ani žalobkyně nezpochybňovala, když navíc taková stížnost nebyla ani podána u žalovaného. Naopak, v působnosti Městského úřadu Vejprty tak bylo nejen určení oprávněné úřední osoby, ale také vyřízení stížnosti na postup městského úřadu. Z výše uvedeného plyne, že požadované informace se ani v jedné části nevztahovaly přímo k působnosti žalovaného, když žalovanému taková stížnost dle § 175 odst. 1 správního řádu nebyla podána, žalovaný ji nevyřizoval, resp. ani nebyl oprávněn ji vyřizovat.

28. Soud se dále zabýval argumentem žalobkyně, která dovozovala, že požadované informace se svým vymezením k působnosti žalovaného jako povinného subjektu dle InfZ vztahují, když žalovaný je nadřízený správní orgán stavebního (resp. městského) úřadu Vejprty, a je tak oprávněn prošetřovat způsob vyřízení stížnosti stavebním úřadem, tj. podřízeným orgánem (§ 175 odst. 7 správního řádu), resp. přijímat opatření proti nečinnosti stavebního úřadu (§ 80 správního řádu). K tomu soud uvádí, že žalovaný má dle správního řádu pravomoc, za podmínek zde uvedených, prošetřovat způsob vyřízení stížností a přijímat opatření proti nečinnosti dle výše uvedených ustanovení správního řádu. Žádost o informace se však dle své textace nijak nevztahovala k takovéto odlišné činnosti a působnosti žalovaného, rozdílné od působnosti vyřizovat stížnost dle § 175 odst. 1 správního řádu způsobem uvedeným v § 175 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně ani sama netvrdila, že by žalovaný nějak v této konkrétní věci, týkající se výše uvedené stížnosti, prošetřoval způsob vyřízení stížnosti stavebním úřadem Vejprty, resp. přijímal opatření proti nečinnosti. K takovým úkonům žalovaného žádost o informace ani vůbec nesměřovala. To, že žalovaný je obecně oprávněn vykonávat působnost dle § 175 odst. 7 či § 80 správního řádu, však není vymezením takové působnosti, ke které se informace požadované a vymezené v žádosti o informace (přímo) vztahují. S ohledem na skutečnost, jak byla žádost o informace vyjádřena, se informace v ní požadované nevztahují k působnosti žalovaného ve smyslu InfZ (soud nad rámec nutného odůvodnění doplňuje, že pokud by žádost o informace byla formulována odlišně, tj. ve smyslu působnosti žalovaného dle § 175 odst. 7 či § 80 správního řádu, byl by žalovaný povinen žádost o informace meritorně vyřídit – to se však v tomto případě nenastalo).
29. Soud se dále i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59, zabýval i tím, zda požadované informace nemá žalovaný k dispozici a shledal, že z obsahu spisu a předloženého správního spisu taková skutečnost neplyne. S touto okolností se vypořádal již dříve sám žalovaný, když již ve sdělení o odložení žádosti o informace uvedl, že předmětnou stížností ani vyrozuměním o jejím vyřízení nedisponuje. Ze spisu sice plyne, že žalovaný v minulosti vyřizoval podnět jiné osoby na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

údajnou nečinnost Městského úřadu Vejprty, té se však žádost o informace netýkala. Je proto nedůvodné i další tvrzení žalobkyně, že svou žádost žalobkyně neomezovala tím, že v jaké souvislosti žalovaný požadované informace nabyt. I z tohoto důvodu pak žaloba není důvodná.

30. Žalovaný tak žádost o informaci správně vyřídil tím, že žádost pro nedostatek působnosti odložil, byť tak učinil až s prodlením dne 14. 5. 2018, avšak před podáním žaloby v této věci, a důvodnost tohoto odložení byla potvrzena i výše uvedeným rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj. Žádost o informace tak byla žalovaným dle soudu řádně vyřízena, a žalovaný tak není s vyřízením žádosti o informace nečinný. Žaloba tak nebyla podána důvodně.
31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
32. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 21. ledna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.